

Tegyí Tibi emlékfájánál Parádfürdőn...

A zárónap szertartásjátékára készülünk a parádfürdői drámajátszó táborban.

Rövidesen búcsúzunk majd a viszontlátás reményében. A *Vigyázz magadra!* intésében átsejlik majd, hogy nem is olyan biztos a viszontlátás. Az erdei tisztás nyugalma, az erdő titkát kutató keretjáték békéje egyfajta időtlenségben ringat bennünket – *de benne vagy te minden elvétett szavunkban...* Tegyi Tibi, rád gondolunk és hiányzol nekünk.

(A tábori alig-alvások miatt most kicsit foszlányosan fogalmazódnak a gondolatok.)

A sors úgy hozta, hogy szinte mindannyian, akik Kecskemétről ismerünk és szeretünk téged együtt voltunk hagyományos parádi dráma táborunkban, amikor érkezett a döbbenetes, el nem hihető hír, hogy elmentél.

Három nyáron voltál az alkotó társunk az erdei tisztáson megbúvó táborban.

Itt, ahol a képzelet és játék adta szabadsággal utaztunk az időben, hogy régi korok elképzelt közösségeiben éljük meg az élményt, nyerjünk erősítő tapasztalatot a mindennapokhoz, gyerekek és felnőttek együtt.

Előbb *középkori krónikásként*, majd *nemzetségi sámánként*, később mint a *Nap követe* erősítettél bennünket abban, hogy csak *ember* kell hozzá és megszülethet a varázslat. És lehet a gyerektáborból Mátyás király érkezését váró reneszánsz vár, honfoglaló nemzetségek szálláshelye, az őselemeket tisztelő közösségek tábora.

Sokat beszélgettünk arról, hogy lám, milyen az ember – a teljességet keresve képes elutazni a föld másik sarkába, pedig *nem kell hozzá sok*, hogy összesimuljunk a természettel és a közösséggel. Majd megállapítottuk, hogy nagyon is sok kell hozzá. Minőség. Idő, nyitottság, kreativitás, együttérzés, szeretet.

A lelked mélyéig *tanító ember* voltál.

A honfoglaló táborban a táltos szerepét szántuk neked. Először idegenkedtél attól, hogy a közösség szellemi vezetője legyél – míg meg nem láttad, hogy valójában a táltos is tanító, az ősiség tanítója volt..

És tanítottál táncolni, hangszerrel megszólaltatni, vetni-aratni... megélni a minőségi együttlétet.

Kereknek láttuk az életed. Csak azok a feladatok foglalkoztattak, ahol a család, a tanítás és a színjátászás együtt létezhetett. Nem érdekelt funkció és hatalom.

Az első közös munkánk előtt csak telefonon egyeztettük, pár órával a gyerek csoportok érkezése előtt találkoztunk, de este már közös improvizációval nyitottuk a tábort egy középkori vár megelevenedő lakóiként. Csodáltuk a munkabírásod, az ötletességed, ahogyan krónikás-

ként szervezted *Parád vára* életének mindennapjait és készítetted elő, rendezted a „királylátogatás” ünnepét. Ide el kell hoznom a családomat is! – búcsúztál. A következő évben veled érkezett Ildi, Kornél és Nóri a táborunkba, játékunk szerint a *Csodaszarvas nemzetség szálláshelyére*.

Szerettem volna, ha a *Fantázia drámajátszó* táborok nem csupán az emlékeinkben élnek, hanem írásban is megőrizzük játékaikat, módszereit. Neked köszönhetően született meg a különleges beszámoló- és módszertani leírásforma, a *napló-társnapló*.

Idei táborunk az erdő titkait kutatta.

A szertartáshelyen *emlékfát* állítottunk, amely napközben árnyékával napóráként mutatta az időt. Ide kerültek erdőt-járó napjaink, játékaink szimbólumai, a festett kövek, a termésekből kirakott képek.

emlékfa

Az egyik estén itt emlékeztünk. Rád.

A téged ismerő, tisztelő, szerető felnőttek – és a gyerekek, akikkel már nem találkozhattál.

Elhangzott néhány mondat, gyertya égett, csend volt, a nap nyugodni készült. A gyerekek érezték, hogy számunkra fontos emberre emlékezünk, látták a könnyeket és azt kérték, hogy meséljünk rólad...

Tibor halála estéjén éppen a tőle tanult játékot játszottuk. A madarasat. Fantázia szülte madarak hangjai csalogatták a játszó gyerekeket a sötét erdőben. Az önfeledt futkosásban nem tudhattuk... a barátunk lélek-madara szállt el felettünk.

Kelt Parádfürdőn, 2014. június 26.

kecskeméti barátaid nevében:
Józsa Kata